

Länsiväylän maamerkki 1960-luvulla ja vielä 1970-luvun alussakin: Lauttasaaren hyppyrinmäen profilli. Mäki oli iltaisin valaistu ja Helsingin kaupunki piti sitä jonkin aikaa kunnostettuna — palkkasi jopa valmentajan polkia opettamaan. Mäen kohtaloksi muodostui kuitenkin se, ettei alueella ollut mäenlaskuharrastajia omasta takaa.

Suvisaariston vuonna 1959 talkootyönä rakennettu noin 25 metrin hyppyrinmäki. Mäki sijaitsi Bergön pohjoisrinteessä. Sitä ylläpiti SVIE (Skärgårdens Väner i Esbo) -seura ja omia käyttäjiä oli kolmattakymmentä. Vuosittain pidetyt Suvisaariston hiihtokisat keräsivät kuitenkin parhaimmillaan useita satoja osanottajia.

Pohjois-Espoon Solvallaassa sijainnut 25 metrin hyppyrinmäki oli käytössä 1960-luvulla. Mäki oli pieni, mutta sen suhteet olivat oikein mitoitettut, minkä johdosta siellä mielellään hypättiin. Mäkeä ylläpiti Solvallaan urheiluopiston kurssilaiset. Käytännössä mäestä näin ollen muodostui nuorten espooilaisyhyppääjien valmennusmäki.

jättivät mäensä 60- ja 70-lukujen vaihteessa.

Muullakin hypättiin

Poissa olivat nyt Suvisaaren ja Kilon mäet. Jäljellä oli enää pieni Solvallaan mäki, jossa 60-luvulla oli pidetty ainakin yksi kilpailu ja jossa valmennettiin nuoria hyppääjiä. Mikään seura ei kuitenkaan ottanut vastatakseen mäen kunnossapidosta, vaikka se olikin tärkeä koulutus- ja tukimäki. 60-luvun lopulla tuli pujotelijat ja pakottivat hyppääjät väistymään, eikä vuosikymmenen vaihteen jälkeen mäestä enää hypätty.

Helsingin kaupunki rakennutti

Lauttasaaren 30-metrinen mäen 60-luvulla. Lauttasaarelaiset eivät kuitenkaan kaupungin ponnistuksista huolimatta innostuneet hyppyharrastuksesta. Mäessä järjestettiin vuosittain kilpailu vieraillevin voimin, vetonaulana oli aina joku tunnettu hyppääjä. Muistaakseni Lauttasaaren mäen ennätys jäi Niilo Halosen nimiin — 34 metriä.

Lauttasaaren mäen kunnossapidosta huolehtivat käytännössä Espoon ja Suvisaaren harvat hyppääjät. Mäkeä pidettiin "omana", koska kukaan muu ei siellä hypännyt. 60-luvun jälkipuoliskolla Helsingin kaupunki järjesti siellä mäenlaskuvalmennusta R.

Larolan opastuksella. Larola oli vanhempi hyppääjä, joka oli aloittanut hyppäämisen jo ennen toista maailmansotaa. Hän hypäsi itse vielä 55-vuotiaana Herttoniemen ja Lauttasaaren mäistä.

Larolan kautta meihin nuoriin suomenruotsalaisiin hyppääjiin siirtyi se taito, joka oli siirtynyt. Valmennuksesta oli aina puutetta, mutta etenkin puuttui tarpeeksi iso hyppyrinmäki — ja se puuttuu Helsingin seudulta tänäkin päivänä.

Lauttasaaren mäen kohtaloksi tuli kelkkailu ja "peffailu" alamäessä. Lopulta mäkeä tuhoavat voimat kävivät ylivoimaisiksi. Kun suurin osa hyppääjien energiasta alkoi kulua

mäen kunnostamiseen, loppui koko hyppääminen. Pian purettiin espooilaisten harrastajien viimeinen hyppypaikka.

Toiminta jatkuu Herttoniemessä

Ainoa paikka, jossa mäkihyppyjä vielä Helsingin seudulla harrastetaan, on tietävästi Herttoniemen mäki. Se on noin 50-metrinen, iltaisin valaistu, ja muovipinnoitteella hypätään kesälläkin. Siellä kilpailaan talvella joka tiistai-ilta kuten ennenkin.

Kuluneen viikon tiistai-illan kilpailu näytti minulle kuinka paljon tämän päivän mäenlasku eroaa 60-luvun

mäenlaskusta. Hyppääjien varustus on nykyään kokonaan toisenlainen: monet ovat pienemmät ja kevyemmät, villapusero on muuttunut tiukaksi haalariksi, pipo kypäräksi, puusukset muoviin ja metalliin. Kilpailijoiden taso on nyt keskimäärin kovempi ja tasaisempi kuin vielä 60-luvulla. Useammat pääsevät hypyillään pitkälle. Ennen hyppyjen pituudet ja tyyli taso jakautuivat paljon laajemmalle kuin nyt. Hyppääjät ovat ehkä rohkeampiakin kuin 60-luvulla. Mutta hyppääjien sisimmässä tuntuu yhä olevan sama kaipuu kuin ennen, sama mahtava imu ja pakotus — on päästävä lentoon.

CHRISTIAN BLOM